

Rapport

Datum: 10 september 2007
Rapportnummer: 2007/187

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond:

onvoldoende actie heeft ondernomen om te voorkomen dat het voertuig met vals kenteken QQ-RR-SS te koop werd aangeboden;

tot op het moment van schrijven aan de Nationale ombudsman nog niet heeft gereageerd op een verzoek om schadevergoeding, noch heeft aangedrongen bij de verzekeringsmaatschappij om een reactie te geven op zijn verzoek om schadevergoeding;

zijn klacht niet binnen de wettelijk gestelde termijn van tien weken heeft behandeld.

Voorts klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Haaglanden:

verzoeker niet of onvoldoende op de hoogte heeft gehouden omtrent de stand van zaken rondom het in beslag genomen voertuig met kenteken QQ-RR-SS;

nog niet heeft gereageerd op zijn verzoek om schadevergoeding van 6 september 2005.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker heeft op 24 juni 2003 een BMW ingeruild voor een Mercedes-Benz, met bijbetaling van een bedrag van €15.000. Bij levering ontbraken een extra sleutel en het onderhoudsboekje. Omdat de auto oorspronkelijk bij een Mercedes-Benz dealer in Den Haag zou zijn gekocht, nam verzoeker telefonisch contact op met deze dealer voor een extra sleutel en een onderhoudsboekje. Op 27 juni 2003 bracht verzoeker een bezoek aan de dealer om deze zaken op te halen. Daar bleek dat eenzelfde auto in de showroom stond, met hetzelfde kenteken. De auto is diezelfde dag in beslag genomen en na onderzoek bleek dat de auto was "omgekat".

Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat de (voor)geschiedenis de volgende is.

In Velzen is op een gegeven moment een Mercedes-Benz met kenteken XX-YY-ZZ gestolen. Deze auto is "omgekat" en heeft daarna het kenteken QQ-RR-SS gekregen. Deze auto is met een gestolen rijbewijs van de heer P. op 16 juni 2003 te koop aangeboden aan garagebedrijf Ba. te Rotterdam. Een van de medewerkers van dit garagebedrijf nam op 16 juni 2003 telefonisch contact op met mevrouw P. met de vraag of zij nog een extra autosleutel en onderhoudsboekje van de Mercedes-Benz had die haar man die week aan hem had verkocht.

Mevrouw P. is de volgende dag naar het politiebureau in Rotterdam gegaan en heeft melding gemaakt van dit telefoontje. Haar echtgenoot had die week namelijk geen auto verkocht, bovendien hadden zij nooit een Mercedes-Benz bezeten. Wel was twee jaar eerder het rijbewijs van haar man gestolen.

Op 18 juni 2003 is politieambtenaar H. met deze melding aan de slag gegaan. Hij heeft diezelfde dag een bezoek gebracht aan garagebedrijf Ba. en de kopie van het rijbewijs gecontroleerd. De Mercedes-Benz trof hij niet meer aan.

Vermoedelijk heeft dit garagebedrijf de auto verkocht aan de heer C. die de Mercedes-Benz op 24 juni 2003 heeft doorverkocht aan verzoeker.

Op 26 juni 2003 heeft politieambtenaar H. informatie opgevraagd bij het kentekenregister om de historische gegevens van de Mercedes-Benz met kenteken QQ-RR-SS op te vragen. Daaruit bleek dat de auto vóór verkoop aan Ba. op naam van een Mercedes-Benz dealer in Den Haag had gestaan. Hij heeft daarop telefonisch contact met deze dealer opgenomen, die hem vertelde dat precies zo'n auto nog bij hem in de showroom stond.

Op 27 juni 2003 ging verzoeker bij de dealer langs voor een extra autosleutel en een onderhoudsboekje. Tevens vroeg hij of de dealer geïnteresseerd was de Mercedes-Benz te kopen. Toen hij zag dat de auto identiek was aan een auto die bij hem in de showroom stond, nam de dealer contact op met H. Na overleg met zijn leidinggevende gaf deze het advies de auto in beslag te laten nemen door collega's van het regionale politiekorps Haaglanden. Twee politieambtenaren zijn ter plaatse gegaan en hebben de auto in beslag genomen. Daarna is de auto naar Bureau voertuigen onderzoek Zichtenburg overgebracht voor technisch onderzoek.

Op 8 juli 2003 bleek uit technisch onderzoek dat de auto was omgekat. Verzoeker is hiervan op de hoogte gesteld en kreeg te horen dat hij de auto niet terugkreeg.

Verzoeker heeft in de periode daarna bij veel politieambtenaren aan de bel getrokken om informatie te krijgen over het verloop van de zaak. De officier van justitie te Haarlem heeft deze zaak om onbekende redenen niet meegenomen in de strafzaak tegen de verdachten van diefstal van deze (en andere) auto('s). Er is daarom ook nooit een last tot teruggave afgegeven.

De auto heeft tot 18 november 2004 op Zichtenburg gestaan, aangezien zowel Rotterdam-Rijnmond als Haaglanden zich niet verantwoordelijk achtten voor het onderzoek en de afhandeling van de in beslag genomen auto. Uiteindelijk is de auto na anderhalf jaar afgegeven aan de verzekeringsmaatschappij van de eerste eigenaar van de Mercedes-Benz. Deze beslissing is genomen door de toenmalige chef operationele ondersteuning van Zichtenburg. Verzoeker is van deze beslissing niet op de hoogte gesteld.

Met betrekking tot het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond

I. Ten aanzien van het onvoldoende actie ondernemen om te voorkomen dat de auto te koop werd aangeboden

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie Rotterdam-Rijnmond onvoldoende actie heeft ondernomen om te voorkomen dat de omgekatte Mercedes-Benz te koop werd aangeboden. Volgens verzoeker had politieambtenaar H. direct na het constateren van het gepleegde misdrijf (het misbruik maken van een gestolen rijbewijs) de mogelijkheid tot overschrijven van het kenteken bij de RDW moeten blokkeren, zodat er geen volgende transactie met dit kenteken kon worden gedaan. Doordat dit was nagelaten, heeft verzoeker de Mercedes-Benz nietsvermoedend in zijn bedrijfsvoorraad opgenomen. Dit maakte verzoeker de korpsbeheerder kenbaar in zijn klachtbrief van 1 november 2004. Tevens verzocht verzoeker hierin om vergoeding van geleden schade.
2. Op 8 augustus 2005 liet de korpsbeheerder weten nog geen oordeel over de klacht te kunnen geven in verband met de samenhang met de afhandeling van de schadevergoeding die verzoeker had gevraagd. Het toedrachtsonderzoek liep nog. Deze procedure zou zo spoedig mogelijk worden afgerond en daarna zou verzoeker in kennis worden gesteld van de beslissing.
3. Op 30 december 2005 opende de Nationale ombudsman het onderzoek naar de klacht, omdat de korpsbeheerder tot op dat moment de klacht nog niet had afgehandeld.
4. De verzekeringsmaatschappij van het korps (Onderlinge Verzekeringen Overheid, OVO) liet verzoeker bij brief van 25 januari 2006 weten dat niet was gebleken dat de politie niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

Op 17 juni 2003 kwam om 18:43 uur de melding binnen dat een persoon misbruik had gemaakt van een gestolen rijbewijs. Op 18 juni 2003 startte H. in de ochtend zijn onderzoek, waaruit bleek dat inderdaad misbruik was gemaakt van een gestolen rijbewijs. De termijn tussen ontvangst van de melding en de start van het onderzoek was minder dan een halve dag. Gezien de aard van de melding en het tijdstip ervan is de verstreken tijd voldoende kort om zorgvuldig genoemd te kunnen worden, aldus de verzekeringsmaatschappij.

Vervolgens heeft H. op 26 juni 2003, acht dagen na afronding van het onderzoek, de historische gegevens opgevraagd uit het kentekenregister. Daaruit bleek dat de auto oorspronkelijk van een Mercedes-Benz dealer in Den Haag zou komen. Telefonisch heeft H. bij de dealer navraag gedaan en op dat moment bleek dat deze auto daar nog in de handelsvoorraad aanwezig was. Pas toen diende de politie zich te realiseren dat er een

omgekatte auto in omloop was. Gezien de aard van het onderzoek was deze termijn van acht dagen niet onzorgvuldig lang, volgens de verzekeringsmaatschappij. Ondanks het feit dat H. voor die tijd niet had hoeven denken aan het ongeldig verklaren van een kenteken, had de verzekeringsmaatschappij voor de volledigheid toch navraag gedaan naar de gebruikelijke duur van een dergelijke procedure. Om tot ongeldig verklaring van een kenteken over te kunnen gaan is het noodzakelijk dat bekend is wie de bezitter van de bewuste auto is. Dat was op dat moment niet bekend. (H. had de auto immers niet meer aangetroffen bij Ba.). Een onderzoek daarnaar zou ongeveer twee tot drie weken in beslag nemen. Hieruit kon volgens de verzekeringsmaatschappij worden geconcludeerd dat dit onderzoek niet vóór 23 juni 2003 zou zijn afgerond.

5. Verzoeker liet de Nationale ombudsman bij brief van 30 januari 2006 weten dat hij zich niet kon vinden in het standpunt van de verzekeringsmaatschappij. Hij stelde zich op het standpunt dat er beslist geen acht dagen nodig waren geweest om erachter te komen dat het gestolen rijbewijs was gebruikt bij de aankoop van de bewuste auto. Bovendien liet de verzekeringsmaatschappij zich niet uit over de reden waarom niet direct was onderzocht met welk doel dit gestolen rijbewijs was gebruikt. Daarnaast trok verzoeker de datum van contact met de dealer in twijfel. Volgens hem had deze aangegeven dat H. eerder dinsdag dan woensdag (en dus niet donderdag de 26ste) contact met hem had opgenomen, omdat hij op donderdag vrij was geweest.

6. De korpsbeheerder reageerde bij brief van 27 februari 2006 richting de Nationale ombudsman. Naar zijn mening was het toedrachtsonderzoek door een onafhankelijk bureau zorgvuldig uitgevoerd. Volgens het bureau mocht de politie niet in staat worden geacht om tussen het moment waarop deze zaak haar ter kennis kwam en het moment waarop verzoeker de auto had gekocht, zodanige maatregelen te treffen dat verkoop van het betreffende voertuig onmogelijk werd. De korpsbeheerder onderschrijft de bevindingen van het bureau en acht de klacht ongegrond.

7. Als bijlage was het bewuste rapport van expertise bijgevoegd. De verzekeringsmaatschappij had zich op dit rapport gebaseerd bij het afwijzen van het verzoek om schadevergoeding. Naast hetgeen reeds onder 4. is vermeld, werd in dit rapport nog benadrukt dat het onderzoek van politieambtenaar H. zich in eerste instantie richtte op het gestolen rijbewijs. Geenszins was het doel van zijn onderzoek het opsporen van een gestolen auto. Een gestolen rijbewijskwestie heeft binnen het korps geen prioriteit en dus geen verplichting tot directe actie.

Voorts staat in het rapport nader toegelicht wat nodig is om een kenteken ongeldig te laten verklaren. Uit het onderzoek van de politie moet blijken wie het omgekatte voertuig in zijn bezit heeft en waar het originele voertuig zich bevindt. Tevens moet het originele voertuig door de technische buitendienst worden onderzocht op echtheid. Pas dan kan het originele kenteken ongeldig worden verklaard en kan voor het originele voertuig een nieuw kenteken worden afgegeven. Een dergelijk onderzoek duurt ten minste 24 uur en soms zelfs twee tot

drie weken. Het probleem in deze zaak was dat H. de Mercedes-Benz niet bij Ba. had aangetroffen.

De politie had nadat zij bekend werd met het feit dat gebruik was gemaakt van een vervalst rijbewijs de volgende stappen kunnen nemen. Via het kentekenregister had kunnen worden achterhaald waar de auto oorspronkelijk vandaan kwam. Vervolgens had contact gelegd kunnen worden met de Mercedes-Benz dealer in Den Haag. Dan had H. te horen gekregen dat de auto zich nog steeds in de handelsvoorraad van de dealer bevond. Daarna had de politie contact kunnen opnemen met de RDW met het verzoek het kenteken ongeldig te laten verklaren. Tot slot had de politie moeten onderzoeken waar de omgekatte auto was. Hiervan had een proces-verbaal van bevindingen moeten worden opgemaakt dat naar het Landelijk Informatiecentrum Voertuigcriminaliteit gezonden had moeten worden. De politie kon niet aangeven hoe lang de procedure bij de RDW in beslag zou hebben genomen. De hele procedure had wellicht vóór 24 juni 2003 kunnen worden afgerond. Op dat moment zou echter wel alles direct op elkaar hebben moeten aansluiten, en had de omgekatte auto moeten zijn gevonden. De kans dat dit zich zou hebben voorgedaan is niet volledig aanwezig, maar valt ook niet geheel uit te sluiten, aldus het bureau. In de vertrouwelijke bijlage stond nog vermeld dat volgens een ideale tijdslijn ervan uitgegaan zou kunnen worden dat op zijn vroegst op 20 of 21 juni 2003 het kenteken ongeldig had kunnen worden verklaard.

8. Verzoeker herhaalde in zijn reactie van 30 maart 2006 op het standpunt van de korpsbeheerder, in grote lijnen hetgeen hij al eerder aan de orde had gesteld. Daarbij benadrukte hij dat als politieambtenaar H. op 18 juni 2003 had doorgerechercheerd de omgekatte auto gemakkelijk te traceren was geweest. De auto had òf nog bij Ba. gestaan, òf Ba. had via een verkoopfactuur kunnen aantonen aan wie hij de auto had verkocht. Tevens had uit informatie van de RDW kunnen blijken op wiens naam de auto op dat moment stond. Dit had binnen vijf werkdagen geheel afgerond kunnen zijn, aldus verzoeker.

9. Politieambtenaar H. legde op 1 mei 2006 een verklaring af tegenover een medewerkster van Bureau Nationale ombudsman. Hij verklaarde dat hij op het moment van de melding van mevrouw P. stage liep bij een wijkteam. Het was de eerste keer dat hij met zo'n zaak te maken had gehad. Omdat zijn collega geen tijd had, heeft hij de zaak opgepakt. Nadat hij bij garagebedrijf Ba. langs was gegaan, heeft hij overlegd met zijn leidinggevende die hem adviseerde het regionaal bureau voertuigcriminaliteit (verder: RBV) in te schakelen, aangezien ze daar expertise hadden. Dit heeft hij via e-mail en telefoon gedaan. Diezelfde dag had hij uitgezocht op wiens naam de auto was gesteld. Dit bleek een Mercedes-Benz dealer in Den Haag te zijn. Toen kwam hij erachter dat er twee identieke auto's waren. Hij heeft het RBV hiervan op de hoogte gesteld en was vervolgens in de veronderstelling dat dit bureau de zaak verder zou oppakken. Twee dagen later belde de dealer met de mededeling dat verzoeker bij hem was met de identieke Mercedes-Benz. Na overleg met zijn leidinggevende heeft hij Haaglanden opdracht gegeven de auto in beslag te nemen.

Dit heeft hij vastgelegd in een mutatie. Daarna heeft hij het RBV gebeld en meegedeeld dat de auto in Den Haag kon worden opgehaald. Hij verklaarde er niet aan gedacht te hebben het kenteken ongeldig te laten verklaren bij de RDW, omdat hij ervan uitging dat het RBV het onderzoek verder zou afhandelen. Hij had er geen weet van dat het enkel een expertisecentrum betrof en dat ze geen actief opsporingsbeleid voerden.

10. In reactie op de verklaring van politieambtenaar H. en het onderzoek door de verzekeringsmaatschappij schreef verzoeker op 22 januari 2007 onder meer dat hij zich erover verbaasde dat Rotterdam-Rijnmond nooit enige actie had ondernomen in de richting van de vorige eigenaar/bezitter van de Mercedes-Benz, van wie hij de auto had gekocht.

11. Vervolgens heeft de Nationale ombudsman op 14 februari 2007 onder meer deze reactie en verklaring aan de korpsbeheerder voorgelegd, tezamen met een aantal vragen. Een aantal van die vragen betrof de functie en rol van het RBV in deze zaak. De Nationale ombudsman ontving de reactie van de korpsbeheerder op 5 maart 2007.

De korpsbeheerder verwees voor de functie van het RBV naar de tekst zoals die toentertijd op intranet stond vermeld en die voor iedere politieambtenaar te raadplegen viel. Hierin staat onder meer het volgende. "Het doel van het RBV is terugdringing en coördinatie van de voertuigcriminaliteit. Het RBV neemt geen deel aan het uitvoerende gedeelte. Binnenkomende meldingen van gestolen voertuigen worden in principe niet door onszelf afgehandeld, maar uitgezet in de districten. Wanneer een voertuig voor onderzoek wordt aangeboden aan het RBV, wordt deze vermeld in een excellbestand waar de benodigde gegevens in staan die van belang zijn voor het onderzoek en de terugkoppeling naar degene die het onderzoek heeft aangemeld."

De korpsbeheerder gaf ten aanzien van de rol van het RBV in deze zaak aan dat het RBV overeenkomstig de uitgangspunten informatie had verzameld, geanalyseerd en verstrekt. Op 8 juli 2003 bevestigde de politie Haaglanden de politie in Rotterdam dat het voertuig was omgekat en dat het OM niet bereid was het voertuig af te geven aan verzoeker. De bij de aankoop betrokken BMW was inmiddels aangetroffen bij autobedrijf C. In overeenstemming met het verzoek van verzoeker heeft een gerechtsdeurwaarder op de BMW civielrechtelijk beslag gelegd.

Daarnaast gaf de korpsbeheerder nog aan dat het mogelijk is dat politieambtenaar H. zijn collega's van Haaglanden, wegens onervarenheid, niet volledig en correct heeft geïnformeerd over de taak en functie van het RBV en hierdoor verkeerde verwachtingen heeft gewekt met betrekking tot een eventuele actieve betrokkenheid van dit bureau bij het onderzoek dat ter zake zou worden ingesteld. Dit laat onverlet dat ook de politie Rotterdam-Rijnmond heeft getracht de BMW in beslag te nemen.

Ook stelde de korpsbeheerder nog vast dat verzoeker de politie verwijt niet adequaat en professioneel te hebben gereageerd op het feit dat de politie kennis kreeg van het feit dat

er een auto was verkocht met een kennelijk vervalst rijbewijs. Dat deze auto in de korte tussentijd door verzoeker was gekocht, achtte hij niet zijn verantwoordelijkheid. Hij wilde tot slot niet nalaten op te merken dat hij het handelen van verzoeker (die toch ruime ervaring heeft in de autohandel) in deze kwestie verwijtbaar naïef acht.

Op de vraag van de Nationale ombudsman waarom noch Rotterdam-Rijnmond noch Haaglanden de verantwoordelijkheid had genomen voor het onderzoek naar de in beslag genomen auto, antwoordde de korpsbeheerder dat zijn korps niet beter wist dan dat het onderzoek naar de omgekatte auto werd verricht door Haaglanden. Er is wel contact geweest met Haaglanden, blijkens de mutatie in het politieregistratiesysteem waarin stond dat uit het onderzoek was gebleken dat de auto was omgekat. Omdat het onderzoek door Haaglanden werd uitgevoerd was er voor Rotterdam-Rijnmond geen aanleiding contact op te nemen met het arrondissementsparket Haarlem.

Beoordeling

12. Eén van de taken van de politie is de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde. Het staat de politie in beginsel vrij te bepalen welke opsporingshandelingen zij naar een haar bekend strafbaar feit verricht. Hierbij dient de politie conform het redelijkheidsvereiste te handelen. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is. Slechts wanneer de politie niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten om af te zien van een bepaalde opsporingshandeling, is het nalaten van die opsporingshandeling als onjuist te kwalificeren.

In dit verband is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, bezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitstelling weloverwogen gebeurt. Voor zover mogelijk dient de politie naast de gestelde prioriteiten ook aandacht te schenken aan die gevallen waaraan geen prioriteit kan worden toegekend.

13. Naar aanleiding van de melding van mevrouw P. is politieambtenaar H. de volgende dag overgegaan tot het verrichten van opsporingsonderzoek bij garagebedrijf Ba. Er was op dat moment nog geen aanleiding ervan uit te gaan dat er meer aan de hand was dan misbruik maken van een gestolen rijbewijs. Gelet op de lage prioriteit die binnen het korps wordt gegeven aan meldingen en aangiften die worden gedaan van het misbruik maken van een vervalst rijbewijs, acht de Nationale ombudsman het niet onredelijk dat H. eerst acht dagen later vervolgonderzoek heeft verricht naar de melding en dus niet tussentijds het kenteken ongeldig heeft laten verklaren. Daarnaast kan niet worden verwacht dat de

politie bij het bepalen van de prioritering rekening houdt met allerlei toevalsfactoren, zoals in dit geval het feit dat verzoeker de auto twee dagen vóór het vervolgonderzoek van H. heeft gekocht. De politie heeft niet in strijd gehandeld met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Met betrekking tot de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond

II. Ten aanzien van het niet reageren op het verzoek om schadevergoeding en de termijn van klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoeker diende op 1 november 2004 een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond over de behandeling en afwikkeling van de inbeslagneming van de Mercedes-Benz. Hij verzocht de korpsbeheerder de zaak grondig uit te zoeken, omdat er naar zijn mening onoverkomelijke fouten en beslissingen waren gemaakt en genomen. Tevens verzocht hij in deze brief om vergoeding van geleden schade.

Verzoeker klaagt erover dat de korpsbeheerder tot het moment dat hij zich tot de Nationale ombudsman wendde, niet heeft gereageerd op zijn klacht en zijn verzoek om schadevergoeding. Noch heeft de korpsbeheerder bij de verzekeringsmaatschappij aangedrongen om een reactie te geven op zijn verzoek om schadevergoeding.

2. Naar aanleiding van deze brief startte politieambtenaar D. een onderzoek naar verzoekers klacht. Op 11 november 2004 vond er een gesprek plaats tussen verzoeker en de heer D. Daarna hoorde verzoeker lange tijd niets van het korps. Op 21 juni 2005 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman. De Nationale ombudsman stuurde deze klacht op 20 juli 2005 door naar de korpsbeheerder ter afhandeling.

3. De korpsbeheerder bood verzoeker bij brief van 8 augustus 2005 zijn excuses aan voor de lange tijd dat verzoeker niets had vernomen. Na het gesprek met de heer D. had verzoeker een brief moeten ontvangen van het betrokken diensthoofd. Dit was niet gebeurd. De korpsbeheerder lichtte voorts toe dat verzoekers klacht in de tussentijd was aangemerkt als een verzoek om schadevergoeding en aan de verzekeraar van het korps was doorgezonden. Ter beoordeling daarvan zou, vanwege de complexiteit van de zaak, een toedrachtsonderzoek worden verricht door een expert. Gelet op de samenhang tussen het verzoek om schadevergoeding en verzoekers klacht, wilde de korpsbeheerder de reeds in gang gezette procedure (eerst advies inwinnen over de toedracht, zodat kon worden gezien of er aanleiding was tot schadevergoeding) zo spoedig mogelijk afronden en verzoeker dan zo snel mogelijk op de hoogte stellen van de te nemen beslissing. Verzoeker liet de politie vervolgens weten dat hij akkoord ging met deze handelwijze.

4. Een medewerkster van de korpsbeheerder nam op 30 augustus 2005 contact op met de behandelend onderzoeker van Bureau Nationale ombudsman om mee te delen dat het toedrachtsonderzoek nog niet was afgerond. Zij deelde ook mee dat verzoeker instemde met het feit dat de klacht nog niet aan de klachtencommissie zou worden voorgelegd, maar dat getracht werd de zaak op de eerder vermelde wijze op te lossen. De medewerkster van de Nationale ombudsman gaf aan dat dit in principe akkoord was, maar dat als het verzoek om schadevergoeding zou worden afgewezen, alsnog de klacht middels een klachtenprocedure diende te worden afgehandeld. De medewerkster van de korpsbeheerder deelde die zienswijze niet geheel, volgens haar zou het onderzoek naar de schadevergoeding genoegzaam een oordeel over de klacht geven. Afgesproken werd het resultaat van het toedrachtsonderzoek af te wachten en te bezien wat verzoeker daarvan zou vinden.

Op 30 december 2005 ging de Nationale ombudsman over tot een schriftelijk onderzoek naar de klacht. Tot op dat moment was er namelijk nog geen beslissing genomen over het verzoek om schadevergoeding en de klacht was nog niet afgehandeld.

5. De verzekeringsmaatschappij liet verzoeker bij brief van 25 januari 2006 weten dat zijn verzoek om schadevergoeding werd afgewezen. Omdat de verzekeringsmaatschappij niet was gebleken dat de politie niet zorgvuldig had gehandeld, zag zij geen grond voor een betaling door of namens het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond.

6. Verzoeker reageerde bij brief van 30 januari 2006 op deze afwijzing, met argumenten waarom deze beslissing niet de juiste was.

7. In zijn reactie richting de Nationale ombudsman herhaalde de korpsbeheerder op 27 februari 2006 in grote lijnen wat hij in zijn brief van 8 augustus 2005 reeds aan verzoeker had geschreven. De korpsbeheerder had de verzekeringsmaatschappij verzocht om de kwestie met voortvarendheid ter hand te nemen. Dit had ertoe geleid dat een opdracht werd gegeven aan een (onafhankelijk) expertisebureau om een toedrachtsonderzoek in te stellen. Dit bureau kwam op 23 november 2005 met een rapport aan de verzekeringsmaatschappij. Uiteraard diende dit rapport door de verzekeringsmaatschappij en het politiekorps te worden bestudeerd alvorens een standpunt kon worden ingenomen, aldus de korpsbeheerder. Het standpunt van de verzekeringsmaatschappij werd op 25 januari 2006 schriftelijk aan verzoeker meegedeeld. De korpsbeheerder vervolgde zijn brief door op te merken dat de politie, nadat verzoeker op 16 augustus 2005 had ingestemd met de te volgen handelwijze, met voortvarendheid de verzekeringsmaatschappij heeft verzocht de kwestie af te handelen. Tevens was de korpsbeheerder van oordeel dat deze termijn gegeven de complexiteit van de zaak en het feit dat een onafhankelijk onderzoek diende plaats te vinden, niet als onredelijk kon worden aangemerkt. Hij acht dit klachtonderdeel dan ook niet gegrond.

Met betrekking tot de klachtprocedure deelde de korpsbeheerder mee dat na het gesprek dat verzoeker met politieambtenaar D. had gevoerd, was gebleken dat verzoeker niet zozeer een klacht had, maar dat het hem vooral ging om vergoeding van geleden schade. Dat dit niet schriftelijk werd vastgelegd, achtte de korpsbeheerder slordig. Niettemin was de korpsbeheerder van oordeel dat met verzoeker was afgesproken dat deze na uitkomst van het toedrachtsonderzoek eventuele klachtpunten alsnog kenbaar zou maken. De korpsbeheerder stelde vast dat de behandeling van de zaak te lang had geduurd. Wel merkte de korpsbeheerder nog op dat hij het van groot belang acht dat een zaak zorgvuldig wordt afgehandeld, ook als dat de snelheid niet altijd te goede komt.

8. Verzoeker ging in zijn reactie op hetgeen de korpsbeheerder had geschreven, voornamelijk in op de inhoud van het toedrachtsonderzoek. Over de termijn van beslissen op het verzoek om schadevergoeding en de klacht, repte verzoeker niet.

Beoordeling

Met betrekking tot het niet reageren op het verzoek om schadevergoeding

9. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit brengt met zich mee dat bestuursorganen zaken binnen de wettelijke of redelijke termijn afhandelen. De Nationale ombudsman acht een termijn van acht weken voor het behandelen van verzoeken om schadevergoeding redelijk.

10. De periode vanaf het moment dat verzoeker zijn verzoek om schadevergoeding indiende (1 november 2004) tot het moment dat hij een inhoudelijke beslissing kreeg op zijn verzoek (25 januari 2006) bestrijkt meer dan een jaar. Ondanks dat de korpsbeheerder (op 8 augustus 2005) zijn verontschuldiging heeft aangeboden voor het gebrek aan informatie van zijn kant, neemt dit niet weg dat het vanaf dat moment nog lang heeft geduurd tot de uiteindelijke beslissing was genomen. Op 23 november 2005 was het rapport bij de verzekeringsmaatschappij bekend, daarna heeft het negen weken geduurd voordat verzoeker van de uitkomst op de hoogte werd gesteld. Dit ondanks de toezegging van de korpsbeheerder het onderzoek zo spoedig mogelijk af te ronden en verzoeker daarna zo snel mogelijk op de hoogte te stellen van de beslissing. Dat de zaak complex was en dat er daarom veel tijd mee gemoeid was om een grondig onderzoek naar de toedracht te doen acht de Nationale ombudsman begrijpelijk. Dit neemt niet weg dat het al met al te lang heeft geduurd voordat op het verzoek om schadevergoeding is beslist, zeker in het licht van de toezegging van de korpsbeheerder om voortvarend te zullen handelen. Bovendien heeft de korpsbeheerder verzoeker ook na die toezegging tussentijds niet meer op de hoogte gehouden van de stand van zaken door middel van een tussenbericht. Kortom, de korpsbeheerder heeft hiermee gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Met betrekking tot de termijn van klachtbehandeling

11. Ook nu wordt getoetst aan het vereiste van voortvarendheid. Dit vereiste brengt ook met zich mee dat de politie klachten afhandelt binnen de daartoe gestelde wettelijke termijnen. In verband hiermee bepaalt de Politiewet 1993 dat de politie de klacht binnen tien weken of bij gebruikmaking van de klachtadviesprocedure binnen veertien weken na ontvangst van het klaagschrift afhandelt (zie Achtergrond, onder 1. en 2.). Voorts is bepaald dat de politie de afhandeling voor ten hoogste vier weken kan verdagen.

12. Duidelijk is dat verzoeker zijn klacht op 1 november 2004 bij de korpsbeheerder heeft ingediend. Na een eerste gesprek met een politieambtenaar op 11 november 2004, is de klacht opgevat als een verzoek om schadevergoeding. Naar deze schadevergoeding werd een onderzoek ingesteld, echter verzoeker werd daarvan niet op de hoogte gesteld. Pas nadat de Nationale ombudsman de klacht die verzoeker bij hem indiende op 20 juli 2005 doorstuurde naar de korpsbeheerder, kreeg verzoeker bij brief van 8 augustus 2005 te horen van deze samenvoeging. Verzoeker ging hiermee op 16 augustus 2005 akkoord. Niet de korpsbeheerder maar de verzekeringsmaatschappij stelde verzoeker op 25 januari 2006 (nadat het onderzoeksrapport op 23 november 2005 al in haar bezit was) op de hoogte van het afwijzen van de schadevergoeding, omdat het korps niet onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Hiermee heeft de korpsbeheerder geen officieel standpunt ingenomen over het vergoeden van de schade, noch over de klacht.

Naast het feit dat de korpsbeheerder zich niet conform de Awb heeft uitgelaten over de klacht van verzoeker, is de wettelijke termijn voor klachtbehandeling ruimschoots overschreden, ook gerekend vanaf de periode dat verzoeker akkoord ging met een samenvoeging van zijn klacht met het verzoek om schadevergoeding.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Met betrekking tot het regionale politiekorps Haaglanden

III. Ten aanzien van het op de hoogte houden omtrent de stand van zaken rondom het in beslag genomen voertuig

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er vervolgens over dat ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden hem niet op de hoogte hadden gehouden omtrent de inbeslagneming van zijn auto. Hij diende op 29 juli 2004 een klacht in bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden over het uitblijven van informatie over de onder hem in beslag genomen Mercedes-Benz. Sinds de dag van inbeslagneming, 27 juni 2003, had hij niets meer vernomen. Slechts door zijn eigen inspanningen kon hij enigszins op de hoogte blijven van het verloop van de zaak. Hij was te weten gekomen dat de verdachte van de

autodiefstal inmiddels was veroordeeld en dat de auto mogelijk aan de verzekeringsmaatschappij van de eerste eigenaar zou worden afgegeven. Verzoeker gaf aan dat hij onder geen voorwaarde afstand zou doen van zijn auto, omdat hij nergens zijn schade kon verhalen.

Verzoeker heeft politieambtenaar Ca. (die de Mercedes-Benz in Den Haag in beslag had genomen) op 14 juni 2004 gesproken, nadat hij had verzocht dat ze hem zou terugbellen. Zij spraken af dat zij hem de week erop nog zou bellen, hetgeen niet gebeurde. Na twee weken wachten, belde hij zelf weer diverse keren met het politiebureau, zonder resultaat. Uiteindelijk stuurde hij op 5 juli 2004 een brief met het verzoek hem te bellen. Ook hier had hij tot het moment dat hij de korpsbeheerder aanschreef, niets op gehoord.

Verzoeker eindigde zijn brief aan de korpsbeheerder met de mededeling dat omdat hij de auto graag en zo snel mogelijk wilde terugkrijgen, het voor hem belangrijk was om strikt op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen in deze zaak. Op die manier zou hij tijdig eventuele acties kunnen ondernemen. Hij verzocht de korpsbeheerder om de betrokken ambtenaar opdracht te geven hem volledig in te lichten over de gehele geschiedenis en hem strikt op de hoogte te houden van het verloop van de zaak.

2. Op 21 juni 2005 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman. Na een schriftelijke reactie op zijn brief aan politieambtenaar Ca. op 25 augustus 2004 en de brief van de korpsbeheerder van 14 september 2004 had hij nog twee keer gesproken met politieambtenaar Kru. Volgens verzoeker probeerde Kru. hem ervan te overtuigen dat hij geen partij was in deze zaak. Daarom voelde Kru. zich niet verantwoordelijk om verzoeker nog van enige informatie voorzien. Aan het verzoek om dit schriftelijk te bevestigen, is Kru. niet tegemoet gekomen. Daarna vernam verzoeker niets meer van de politie Haaglanden.

Zelf had hij in maart 2005 ontdekt dat de Mercedes-Benz in december 2004 op de veiling in Barneveld was verkocht. Navraag bij de verzekeringsmaatschappij had hem geleerd dat deze in november 2004 de auto toegewezen had gekregen. Volgens de verzekeringsmaatschappij was deze toewijzing niet helemaal volgens de regels gegaan, omdat verzoeker niet door de politie in de gelegenheid was gesteld om op dat moment zijn bezwaren tegen toewijzing aan een ander kenbaar te maken.

De Nationale ombudsman stuurde de brief waarin dit alles stond opgetekend op 20 juli 2005 door aan de korpsbeheerder, zodat deze inhoudelijk op de klacht kon reageren.

3. De chef van Bureau Leidschendam/Voorburg reageerde op deze brief richting verzoeker. Hij deelde bij brief van 23 augustus 2005 mee dat uit het onderzoek dat politieambtenaar Mi. onder de betrokken ambtenaren had verricht, was gebleken dat er meerdere contacten waren geweest tussen verzoeker en medewerkers van politie Haaglanden. Dit was hetzij op initiatief van verzoeker of van de politieambtenaren. De medewerkers hebben verzoeker voorzien van alle informatie voor zover die tot hun

beschikking stond. Gezien de complexiteit van de zaak was het begrijpelijk dat verzoeker om informatie bleef vragen. Politieambtenaar Mi. was echter van mening dat de betrokken ambtenaren verzoeker ruim voldoende van informatie hadden voorzien, mede gezien het feit dat het hier een zaak betrof die officieel niet in behandeling was bij politie Haaglanden. De chef van Bureau Leidschendam/Voorburg achtte de klacht op basis van deze informatie niet gegrond.

4. Politieambtenaar Mi. liet verzoeker bij brief van 25 augustus 2005 weten dat de beslissing om de Mercedes-Benz af te geven aan de verzekeringsmaatschappij was genomen door een politieambtenaar van Haaglanden.

5. Verzoeker verzocht de korpsbeheerder bij brief van 6 september 2005 om zijn klacht formeel te behandelen.

6. De korpsbeheerder deelde verzoeker op 29 december 2005 mee dat hij zich onthield van een oordeel over de klacht. Voor de motivering van zijn beslissing verwees hij naar het advies dat de klachtencommissie op 22 december 2005 had opgesteld.

De klachtencommissie overwoog dat de politie Haaglanden ernaar streeft efficiënt en met respect in te gaan op vragen van burgers. De verwachtingen ten aanzien van de politie Haaglanden moeten hierbij realistisch worden neergezet, aldus de klachtencommissie. Heldere communicatie over wat wel en niet van de politie Haaglanden mag worden verwacht is hierbij van belang. De klachtencommissie hechtte evenveel waarde aan de verklaring van verzoeker als aan die van de betrokken ambtenaren. De verklaringen spraken elkaar op essentiële punten tegen, aldus de klachtencommissie. Vandaar dat zij zich van een oordeel onthield.

Politieambtenaar Ca. had verklaard dat zij diverse keren met verzoeker had gesproken en daarbij had uitgelegd dat de zaak in behandeling was bij Rotterdam-Rijnmond. Politieambtenaar Kru. verklaarde onder meer dat hij onderzoek naar de zaak had ingesteld, maar dat verzoeker het meeste zelf al had uitgevonden. Hij had verzoeker onder meer verteld dat de zaak door Rotterdam-Rijnmond was overgedragen aan Kennemerland. Het proces-verbaal was ingezonden naar het arrondissementsparket Haarlem. Verzoeker had hem later nog verzocht contact op te nemen met de officier van justitie te Haarlem en de verzekeringsmaatschappij. Hierop heeft hij geantwoord dat hij dit niet zou doen, omdat de zaak niet bij Haaglanden in behandeling was geweest.

Verzoeker gaf hierop aan dat hij nooit op de hoogte was gesteld van het feit dat politieambtenaar E. het proces-verbaal had doorgestuurd naar Kennemerland. Indien dat het geval was geweest, had hij zich wel tot dat politiekorps gewend voor informatie. Ook had hij niets vernomen over de procedure met betrekking tot de teruggave van de Mercedes-Benz.

7. De Nationale ombudsman startte zijn onderzoek naar de klacht over Haaglanden op 9 februari 2006.

8. De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman bij brief van 6 april 2006 weten dat hij de klacht niet gegrond acht. Daarbij had hij zich gebaseerd op informatie die hij had opgevraagd bij de chef van politiebureau Leidschendam-Voorburg. Hij verwees voor een toelichting op zijn standpunt naar dat advies. De bureauchef gaf aan dat hij op basis van het onderzoek dat politieambtenaar Mi. had verricht tot de conclusie was gekomen dat verzoeker door de medewerkers was voorzien van alle informatie, voor zover deze voor hen beschikbaar was, mede gezien het feit dat de zaak officieel niet in behandeling was bij het regionale politiekorps Haaglanden.

9. Politieambtenaar Kru. legde tegenover een medewerkster van Bureau Nationale ombudsman een verklaring af op 24 april 2006. Hij vertelde dat hij drie tot vier keer met verzoeker had gebeld. Hij zegde verzoeker toe het een en ander uit te zoeken en hem verder te informeren. Zo had hij contact met een politieambtenaar in IJmuiden van het regionale politiekorps Kennemerland, omdat was gebleken dat de auto daar in de omgeving was ontvreemd. Er had een zaak gedraaid tegen een bende die daar opereerde, echter in het proces-verbaal was verzuimd te vermelden dat de auto was aangetroffen, zodat dit niet op de zitting was meegenomen. Vandaar dat er ook geen aandacht meer aan de zaak was besteed en dat er geen last tot teruggave van de auto was gegeven, aldus Kru. Hij had verzoeker nog geadviseerd om zich tot de verkopers van de Mercedes-Benz te wenden om zijn geld terug te krijgen. Verzoeker had aangegeven daar niet voor te voelen, omdat hij die mannen niet vertrouwde. Het was hem gebleken dat verzoeker met veel mensen binnen het korps had gesproken, maar zij konden hem allemaal niet veel vertellen over de stand van zaken. Ook lichtte hij nog toe dat de twee politieambtenaren die de auto in beslag hadden genomen zich nooit met dit soort zaken bemoeiden, omdat die door de recherche worden behandeld, niet door surveillanten. Normaliter zou deze zaak ook aan de recherche worden overgedragen, maar dat was nu niet gebeurd, omdat de zaak naar Rotterdam-Rijnmond zou gaan. Kru. had verzoeker al verteld dat dat korps een team had draaien dat zich bezighield met gestolen en omgekatte auto's. Dit team was inmiddels opgedoekt en had eigenlijk geen onderzoek gedaan naar de omgekatte auto. Het team liet niets meer van zich horen.

10. Ook politieambtenaar Ca. legde een verklaring af. Op 2 mei 2006 verklaarde zij dat zij en haar collega B. verzoeker naar huis hadden gebracht nadat zijn auto in beslag was genomen. Zij heeft toen zeer waarschijnlijk tegen hem gezegd dat als hij nog vragen had, hij haar kon bellen. Zij vertelde hem tijdens de autorit al over het onderzoek dat in Rotterdam-Rijnmond werd gedaan naar omgekatte auto's. Haaglanden was verder niet bij het onderzoek betrokken. Zelf had ze evenmin bemoeienis met de zaak gehad. Het proces-verbaal dat ze van haar collega E. van Zichtenburg had gekregen, was volgens haar naar Rotterdam-Rijnmond gegaan. Verzoeker heeft haar nog twee tot drie keer gebeld. Naar aanleiding van zijn telefoontjes had zij weer navraag gedaan bij Zichtenburg.

Zij heeft hem steeds duidelijk gemaakt dat zij inhoudelijk niets met de zaak te maken had en er niets over kon vertellen. Ze gaf aan dat verzoeker ook met een aantal collega's van haar had gesproken.

11. Politieambtenaar B. verklaarde op 21 april 2006 dat hij op het moment dat deze zaak speelde nog maar net bij de politie werkte en dat zijn collega Ca. het voortouw had genomen in deze zaak. Zij kreeg vanuit Rotterdam-Rijnmond de opdracht om de Mercedes-Benz in beslag te nemen. Ze hebben verzoeker nog in Rotterdam thuisgebracht. Daarna had hij nog een of twee keer met verzoeker gesproken aan de telefoon. Hij wilde weten of er al meer bekend was over het onderzoek naar zijn auto. B. heeft verzoeker toen verwezen naar Rotterdam-Rijnmond, omdat de zaak daar werd behandeld en hij er inhoudelijk niets van wist. Ook heeft verzoeker een aantal keren met Ca. gesproken aan de telefoon.

12. Een medewerker van Zichtenburg, politieambtenaar Hx, verklaarde op 26 april 2006 dat de auto op Zichtenburg door zijn collega E. was onderzocht samen met medewerkers van het NFI. Uit dit identiteitsonderzoek was gebleken dat de auto was omgekat. Het proces-verbaal is naar Ca. en B. gestuurd, volgens Hx. Tijdens de afwezigheid van zijn collega E. heeft Hx een keer met verzoeker gesproken. Na het dossier doorgenomen te hebben, had hij verzoeker zoveel mogelijk op de hoogte gesteld. Hij heeft hem verteld dat de kans niet groot was dat de auto aan hem zou worden teruggegeven, omdat het hier geen consumentenkoop betrof. Verzoeker was een handelaar en dan wordt minder snel goede trouw aangenomen dan bij een particulier die voor het eerst een auto aanschaft. Hij heeft hem toen geadviseerd naar de verkoper te gaan en hem om zijn geld terug te vragen. Verzoeker gaf aan dit niet te durven, hij sprak over bedreiging en geweld door die verkopers. Hij wilde liever zijn geld via de verzekeringsmaatschappij terugkrijgen. In totaal heeft Hx drie of vier keer met verzoeker gesproken. Dit waren gesprekken van een half uur tot driekwartier. De auto heeft nog ongeveer een jaar op Zichtenburg gestaan. Wie de last tot teruggave had gegeven, was hem niet bekend.

13. Politieambtenaar E. verklaarde op 26 april 2006 onder meer het volgende. Op 8 juli 2003 had hij samen met medewerkers van het NFI (technisch) onderzoek gedaan naar de identiteit van de auto. Het bleek dat de auto was omgekat. Deze informatie hadden zij teruggekoppeld aan Ca. en B. middels een proces-verbaal en het rapport van het NFI. Met Rotterdam-Rijnmond had hij geen contact gehad over de auto. Ca. en B. hadden hem daar ook niets over verteld. Hij was ook niet belast met tactisch onderzoek naar de auto. Verzoeker had vele malen met hem gebeld en hij adviseerde verzoeker om bezwaar en beroep aan te tekenen bij de rechtbank, omdat de auto was omgekat. Verzoeker wist waar hij de auto had gekocht en dat hij bij die personen zijn geld moest terugvragen. Volgens E. was er geen sprake van een consumentenkoop. Een civiele procedure aanspannen vond verzoeker te link, waarom wist E. niet. De auto heeft nog een hele tijd op Zichtenburg gestaan. Hij wist niet wie uiteindelijk de beslissing had genomen de auto terug te geven aan de verzekeringsmaatschappij. Hij en zijn collega Hx hadden geprobeerd verzoeker

zoveel mogelijk te informeren. Verzoeker probeerde de schade op iedereen te verhalen, behalve op degene die hem de omgekatte auto had verkocht. In totaal had E. zo'n vier tot tien keer met verzoeker gesproken. Volgens E. wist verzoeker precies hoe alles in elkaar stak. E. gaf nog aan dat hij wist dat verzoeker met heel veel mensen had gesproken over de zaak.

14. Uit een mutatie uit het politieregistratiesysteem van Haaglanden blijkt dat het proces-verbaal van onderzoek op 8 juli 2003 was verzonden aan Ca. en B. Op 6 januari 2004 is het proces-verbaal ook naar de politie Kennemerland gestuurd. Ook blijkt eruit dat de auto op 18 november 2004 is vrijgegeven.

15. Uit een telefoongesprek met de heer Co. van het arrondissementsparket Haarlem op 28 november 2006 bleek dat er telefonisch contact was geweest met Haaglanden over het vrijgeven van de Mercedes-Benz. Haaglanden wilde toestemming om de auto terug te geven. Hij heeft toen aangegeven dat er van hun kant geen bezwaar bestond, omdat de zaak niet bij hen draaide. Hij adviseerde om de auto aan de verzekeringsmaatschappij terug te geven, maar daar verzoeker dan wel van op de hoogte te stellen, zodat hij daartegen bezwaar kon maken. In een eerder telefoongesprek op 29 september 2006 met een medewerkster van Bureau Nationale ombudsman had hij al aangegeven veel met verzoeker over deze zaak gesproken te hebben.

16. Verzoeker had ook een aantal keren gesproken met de verzekeringsmaatschappij. Op diens verzoek nam de medewerkster van Bureau Nationale ombudsman op 28 november 2006 telefonisch contact op met de heer Mx van deze verzekeringsmaatschappij. Deze vertelde dat er veel was gecommuniceerd met Haaglanden over het vrijgeven van de Mercedes-Benz. Op 18 november 2003 had hij voor het eerst gesproken met verzoeker. In februari 2004 had de verzekeringsmaatschappij een verzoek om vrijgave ingediend bij de politie. Uiteindelijk kreeg hij, na maanden over en weer te hebben gebeld met zowel de politie als het arrondissementsparket, op 18 november 2004 van de politie Haaglanden te horen dat de auto de volgende dag opgehaald kon worden van Zichtenburg. Vervolgens is de auto op 15 december 2004 verkocht op de autoveiling in Barneveld.

17. Vervolgens sprak de medewerkster van Bureau Nationale ombudsman op 14 december 2006 met de heer R., voormalig chef operationele ondersteuning van Zichtenburg. Hij vertelde dat de Mercedes-Benz lange tijd op Zichtenburg had gestaan, ongeveer 14 maanden. Eigenlijk moest de auto naar Rotterdam-Rijnmond, omdat daar de opdracht tot inbeslagneming vandaan kwam, maar die wilde de auto niet hebben.

Het kost geld om een auto op Zichtenburg te stallen, tegenwoordig kan de auto naar Domeinen, maar die mogelijkheid was er op dat moment nog niet. Hij vertelde dat hij bij de recherche van Haaglanden, Kennemerland, en Rotterdam-Rijnmond en ook bij de arrondissementsparketten had geïnformeerd of zij deze zaak in behandeling hadden, maar niemand nam de verantwoordelijkheid op zich. Als niemand een beslissing neemt, is het

aan de chef operationele ondersteuning, dus aan hem, om te besluiten wat er met de auto moet gebeuren. De opties waren de auto op Zichtenburg te laten staan, of laten vernietigen, of teruggeven. Omdat de auto was omgekat waren er twee kentekens en dus twee personen aan wie de auto kon worden teruggegeven. Op dat moment was het voor hem niet helder of verzoeker de auto te goeder trouw had gekocht. Hij beschikte alleen over de verklaring die verzoeker had afgelegd. De status van verzoeker was hem niet bekend. Aangezien op Zichtenburg geen opsporingshandelingen worden verricht, kon hij niet uitzoeken of verzoeker te goeder trouw had gehandeld. Er waren ook geen rechercheurs meer met de zaak bezig, dus de veiligste optie was om de auto over te dragen aan de verzekeringsmaatschappij van de oorspronkelijke eigenaar. Dit is op 18 november 2004 gebeurd. Hoewel hij zich het niet meer specifiek kon herinneren, vermoedde hij dat hij verzoeker niet op de hoogte had gesteld van zijn beslissing.

18. Verzoeker reageerde bij brief van 22 januari 2007 op het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden en op de verklaringen van de betrokken ambtenaren. Hij schreef onder meer dat hij, doordat hij niet was geïnformeerd over het teruggeven van de auto aan de verzekeringsmaatschappij, de mogelijkheid was misgelopen om de rechter ervan te overtuigen dat de auto aan hem teruggegeven had moeten worden.

19. De beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden gaf op 13 maart 2007 zijn reactie op de verklaringen van de betrokken ambtenaren, de reactie van verzoeker en de vragen van de Nationale ombudsman. De korpsbeheerder gaf aan dat het teruggeven van de auto aan de verzekeringsmaatschappij, gegeven de omstandigheden, een solide beslissing was. Ook gaf hij aan dat er na 18 november 2004 geen overleg over deze zaak is geweest met het arrondissementsparket Haarlem en de korpsen Rotterdam-Rijnmond en Kennemerland. De korpsbeheerder gaf daarnaast aan dat uit het dossier van de Nationale ombudsman bleek dat de politie Haaglanden de auto op verzoek van Rotterdam-Rijnmond in beslag had genomen. Het leek de korpsbeheerder dan evident dat Rotterdam-Rijnmond verantwoordelijk bleef voor de auto. Zijns inziens was het onbehoorlijk dat Rotterdam-Rijnmond de zaak ruim veertien maanden op zijn beloop liet en zelfs na herhaaldelijk reclameren van diverse politieambtenaren van Haaglanden geen enkele actie ondernam om de auto naar Rotterdam te halen.

Beoordeling

20. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien.

21. Burgers hebben recht op informatie, zeker wanneer zij een redelijk belang hebben bij bijvoorbeeld de uitkomsten of het verloop van een politieonderzoek. Dit geldt te meer in gevallen waarin verschillende politiekorpsen betrokken zijn (geweest) bij de behandeling

van een zaak. Voor de overzichtelijkheid voor de burger is het essentieel dat hij in grote lijnen op de hoogte wordt gesteld van het verloop van het onderzoek.

22. Verzoeker heeft informatie van de politie Haaglanden gekregen. In de meeste gevallen was dit op initiatief van verzoeker, niet van de politie. Deze informatie betrof meestentijds de mededeling dat de politie Haaglanden verzoeker niet zoveel kon vertellen, omdat het een zaak was die bij Rotterdam-Rijnmond draaide. Verzoeker is wel geïnformeerd over de uitkomst van het identiteitsonderzoek, niet over het feit dat het proces-verbaal naar de politie Kennemerland was gestuurd en eventueel ook naar Rotterdam-Rijnmond. Evenmin is verzoeker geïnformeerd over het teruggeven van de Mercedes-Benz aan de verzekeringsmaatschappij.

De Nationale ombudsman acht het begrijpelijk dat veel politieambtenaren, hoewel zij dit wellicht wel wilden, verzoeker weinig tot geen informatie konden geven over de stand van zaken, omdat bij hen ook nadere informatie ontbrak. Op het moment dat duidelijk werd dat verzoeker om informatie verlegen zat en hij zelfs de korpsbeheerder had verzocht hem van belangrijke stappen op de hoogte te houden, had echter iemand binnen het korps zich tot het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond moeten wenden met het dringende verzoek om de afwikkeling van de zaak op zich te nemen en verzoeker van belangrijke stappen op de hoogte te stellen. Uit de verklaringen van politieambtenaren blijkt dat er wel contact is gezocht met Rotterdam-Rijnmond, maar dat dit niets concreets heeft opgeleverd.

Opgemerkt moet worden dat Rotterdam-Rijnmond in deze zaak wel heel gemakkelijk de verantwoordelijkheid voor het onderzoek en de afwikkeling van de zaak op het bordje van Haaglanden heeft geschoven. Een verzoek aan een ander korps om een auto in beslag te nemen en technisch onderzoek te verrichten, moet worden gezien als een gunst en de opdrachtgever moet daarna zelf de regie weer overnemen. Dit is anders wanneer een korps een ander korps schriftelijk verzoekt de zaak in zijn geheel over te nemen en dat korps hiermee uitdrukkelijk akkoord gaat. Hiervan was in dit geval echter geen sprake.

Het geheel overziend heeft de politie Haaglanden in deze zaak op een aantal punten steken laten vallen en verzoeker niet op de hoogte gesteld van belangrijke stappen in het onderzoek. Hiermee is gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De Nationale ombudsman merkt nog het volgende op. Gebleken is dat de Mercedes-Benz is afgegeven aan de verzekeringsmaatschappij van de eerste eigenaar. Deze beslissing is niet genomen door een officier van justitie. Evenmin is verzoeker van deze beslissing op de hoogte gesteld. Dit is niet conform de werkwijze die artikel 116 van het Wetboek van Strafvordering voorschrijft (zie Achtergrond, onder 3). De Nationale ombudsman heeft er begrip voor dat de politieambtenaar die deze beslissing uiteindelijk heeft genomen, in een lastig parket zat omdat niemand de verantwoordelijkheid voor deze auto wilde nemen. Toch is het niet juist dat hij deze beslissing heeft genomen. In dit geval had een officier van justitie van het arrondissementsparket Haarlem, Den Haag of Rotterdam bereid gevonden

moeten worden om de last tot teruggave te geven, nu verzoeker niet vrijwillig afstand van de auto had gedaan. Bovendien had verzoeker de gelegenheid geboden moeten worden om beklag in te dienen tegen de voorgenomen beslissing de auto terug te geven aan een ander dan onder wie de auto in beslag was genomen (hetgeen de hoofdregel is). Door hem de mogelijkheid van beklag te onthouden is gehandeld in strijd met het fair playbeginsel dat meebrengt dat een bestuursorgaan de burger de mogelijkheid geeft zijn procedurele kansen te benutten.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Met betrekking tot de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden

IV. Ten aanzien van het niet reageren op het verzoek om schadevergoeding

Bevindingen

1. Tot slot klaagt verzoeker erover dat de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden op het moment dat hij zich tot de Nationale ombudsman wendde, nog niet had gereageerd op zijn verzoek om schadevergoeding van 6 september 2005. Volgens verzoeker had hij schade geleden, omdat zijn auto door een politieambtenaar van Haaglanden was afgegeven aan de verzekeringsmaatschappij van de eerste eigenaar van de Mercedes-Benz. Bovendien was hij van deze teruggave niet op de hoogte gesteld, ondanks zijn herhaalde verzoeken om op de hoogte gehouden te worden van de stand van zaken. Dit verzoek diende hij in nadat politieambtenaar Mi. hem op 25 augustus 2005 schriftelijk had geïnformeerd over wie had besloten tot teruggave van de auto.

2. De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman bij brief van 6 april 2006 weten dat hij de klacht niet gegrond acht. Hij verwees daarvoor naar hetgeen de chef bureau Financiën hem in zijn brief van 29 maart 2006 had meegedeeld. Deze schreef dat het verzoek om schadevergoeding op 16 september 2005 naar Marsh was gezonden. Hiervan werd verzoeker bij gelijke post op de hoogte gesteld. Marsh liet verzoeker op 5 oktober 2005 weten dat diens aansprakelijkheidsstelling in behandeling was genomen. Op het moment dat de Nationale ombudsman het onderzoek naar de klacht van verzoeker opende, op 9 februari 2006, had verzoeker nog geen inhoudelijke reactie van Marsh ontvangen. De chef lichtte toe dat de zaak in eerste instantie door Marsh in behandeling was genomen, maar dat met ingang van 2006 de Onderlinge Verzekeringen Overheid (OVO) de behandeling had overgenomen.

Vervolgens ging de chef in op de reden waarom een inhoudelijk standpunt was uitgebleven. De kwestie omtrent de afgifte van de Mercedes-Benz was zeer complex te noemen. In combinatie met het zeer aanzienlijke bedrag van de schadeclaim (€ 31.000) heeft een zorgvuldige beoordeling de voorkeur genoten boven een snelle beoordeling. Blijkens het dossier hebben naast de politie Haaglanden verscheidene instanties zich met

de zaak beziggehouden, zoals de afdeling bestuursdienst van de gemeente Den Haag, Rotterdam-Rijnmond en het arrondissementsparket Haarlem. De problematiek betreft de vraag wie de sterkste rechten heeft ten aanzien van een omgekat voertuig.

Tussen politie Haaglanden en Marsh/OVO is veelvuldig overleg geweest over de kwestie. Dit heeft uiteindelijk geleid tot de inname van een inhoudelijk standpunt, dat op 21 maart 2006 door OVO naar verzoeker is gezonden.

Overigens had verzoeker na zijn brief van 6 september 2005 volgens zijn informatie nimmer contact opgenomen met de afdeling Schade en Verzekeringen van de politie Haaglanden of met Marsh/OVO over het uitblijven van een inhoudelijke reactie, aldus de chef. Uiteraard ontslaat dit de politie Haaglanden of Marsh/OVO niet van de verplichting om zorgvuldig te handelen, doch verzoeker had zich er in ieder geval van kunnen vergewissen of zijn schadeclaim nog in behandeling was en dat de complexiteit van de kwestie (hetgeen verzoeker in zijn brief aan de Nationale ombudsman zelf had aangegeven) had geleid tot een latere reactie. De chef overwoog dat verzoeker een aanzienlijke periode heeft moeten wachten op een inhoudelijk standpunt aangaande zijn verzoek om schadevergoeding. De oorzaak daarvan was gelegen in het streven naar een zo zorgvuldig mogelijke beoordeling.

3. Verzoeker ging in zijn vervolgcorrespondentie niet meer inhoudelijk in op dit klachtonderdeel.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit brengt met zich mee dat bestuursorganen zaken binnen de wettelijke of redelijke termijn afhandelen. De Nationale ombudsman acht een termijn van acht weken voor het behandelen van verzoeken om schadevergoeding redelijk.

5. Op 6 september 2005 diende verzoeker zijn schadevergoedingsclaim in bij de korpsbeheerder. Deze werd op 16 september 2005 doorgeleid naar Marsh, waarna verzoeker op 5 oktober 2005 werd meegedeeld dat zijn verzoek in behandeling was genomen. Vanaf januari 2006 was de zaak bij OVO in behandeling. Op 21 maart 2006 stelde OVO verzoeker op de hoogte van de beslissing. De gehele afhandeling van de claim heeft iets meer dan een half jaar geduurd. De korpsbeheerder gaf aan dat de complexiteit van de kwestie in combinatie met de hoogte van de claim (€ 31.000) reden was om de zaak zorgvuldig te bestuderen en een goede afweging te maken. Tussen politie Haaglanden en Marsh en OVO was er veel overleg geweest. De Nationale ombudsman hecht waarde aan een zorgvuldig genomen beslissing, maar vraagt zich af of deze beslissing niet in een kortere behandelperiode dan 28 weken had kunnen worden genomen. De bovengenoemde termijn van acht weken is toch ruim overschreden en het blijkt niet dat de korpsbeheerder of de verzekeringsmaatschappijen verzoeker tussentijds

op de hoogte hebben gesteld van de reden van vertraging. Al met al heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Slotbeschouwing

Verzoeker heeft als professionele autohandelaar een BMW ingeruild voor een Mercedes-Benz. Vanwege het ontbreken van een tweede autosleutel en een onderhoudsboekje brengt verzoeker een bezoek aan de Mercedes-Benz dealer te Den Haag. Daar blijkt precies dezelfde auto met hetzelfde kenteken te staan. Een en ander leidt ertoe dat de politie de door hem gekochte auto in beslag neemt. De auto blijkt te zijn omgekat. Verzoeker ziet de auto niet meer terug omdat deze wordt teruggegeven aan de verzekeringsmaatschappij van de oorspronkelijke eigenaar van wie de auto was gestolen.

Deze zaak blijkt voor verzoeker heel onbevredigend te zijn verlopen. De oorzaak is dat er veel partijen bij betrokken waren en dat de communicatie tussen die partijen niet goed is verlopen. Met name de communicatie in de richting van verzoeker was onder de maat.

Deze zaak leert dat professioneel optreden vereist dat in gevallen waarin samenwerking tussen politiekorpsen en het Openbaar Ministerie noodzakelijk is, de communicatie tussen alle betrokkenen goed loopt. Ook met burger(s) en derden, die bij de zaak betrokken zijn.

Het ene korps ging er vanuit dat het andere korps de verantwoordelijkheid wel op zich zou nemen, maar dit is nooit hardop uitgesproken. Ook het Openbaar Ministerie heeft steken laten vallen. Gevolg hiervan is geweest dat verzoeker en ook de verzekeringsmaatschappij van de eerste eigenaar eindeloos om informatie over de stand van zaken en over het vrijgeven van de auto hebben moeten vragen. Uiteindelijk is een noodoplossing bedacht voor het vrijgeven van de in beslag genomen auto en daarom is dit niet conform de wettelijke bepalingen geschied. Hierdoor is verzoeker in zijn processuele belangen geschaad.

Verzoeker kon of wilde zijn schade niet op de partij die de auto aan hem had aangeboden verhalen. Het gaat in die situatie echter te ver om te verwachten dat dan maar de overheid deze schade zal vergoeden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, is

niet gegrond ten aanzien van:

het onvoldoende actie ondernemen om te voorkomen dat de auto te koop werd aangeboden.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond, is

gegrond ten aanzien van:

het niet reageren op het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;

de termijn van klachtbehandeling, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Haaglanden, is

gegrond ten aanzien van:

het op de hoogte houden omtrent de stand van zaken rondom het in beslag genomen voertuig, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking en van het beginsel van fair play.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden, is

gegrond ten aanzien van:

het niet reageren op het verzoek om schadevergoeding, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid.

Onderzoek

Op 21 juni 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer Kr. te Rotterdam, met een klacht over gedragingen van de regionale politiekorpsen Rotterdam-Rijnmond en Haaglanden en hun korpsbeheerders. Naar deze gedragingen, die alle worden aangemerkt als gedragingen van de beheerders van respectievelijk het korps Rotterdam-Rijnmond (de burgemeester van Rotterdam) en Haaglanden (de burgemeester van Den Haag), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerders verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd acht betrokken ambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. In verband met hun verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werden ook de hoofdofficieren van justitie te Rotterdam en Den Haag over de klacht

geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld hun zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar hun oordeel reden was. Deze genoemde hoofdofficieren van justitie maakten van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerders en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd beide korpsbeheerders een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De heren Kru., Ha., R. en de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag aan te vullen. De reactie van de heer E. gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen. Noch mevrouw Ca., noch de heer Be., noch de heer Hx gaf binnen de gestelde termijn een reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift van 21 juni 2005, met bijlagen, waaronder:

proces-verbaal van aangifte van 20 augustus 2003;

brief van de Mercedes-Benz dealer aan het arrondissementsparket Haarlem van 28 januari 2004;

klachtbrief aan de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 29 juli 2004;

reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 14 september 2004;

klachtbrief aan de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond van 1 november 2004.

Nieuw verzoekschrift van verzoeker om onderzoek (nadat de klachten op 20 juli 2005 door de Nationale ombudsman aan de korpsbeheerders waren doorgestuurd ter behandeling) van 9 september 2005, met bijlagen, waaronder:

standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond in de interne klachtprocedure van 8 augustus 2005;

brief van de chef van bureau Leidschendam-Voorburg van het regionale politiekorps Haaglanden in het kader van de interne klachtprocedure van 23 augustus 2005;

klacht van verzoeker bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 6 september 2005;

verzoek om schadevergoeding bij de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 6 september 2005.

Telefoonnotitie van een gesprek met een medewerkster van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond van 30 augustus 2005.

Openingsbrief van de Nationale ombudsman richting de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond van 30 december 2005 (met een wijziging op 25 januari 2006 in verband met foutieve weergave van het kenteken).

Klachtdossier van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 9 januari 2006, waarin onder meer de volgende stukken zaten:

verslag van het gesprek dat politieambtenaar Mi. met verzoeker heeft gevoerd op 15 augustus 2005;

verslag van het gesprek dat politieambtenaar Mi. met politieambtenaar Ca. heeft gevoerd op 18 augustus 2005;

verslag van het gesprek dat politieambtenaar Mi. met politieambtenaar Kru. heeft gevoerd op 22 augustus 2005;

rapport dat politieambtenaar Mi. heeft opgemaakt in het kader van de interne klachtprocedure, waarbij zij zich heeft gebaseerd op de voorvermelde verklaringen;

brief van politieambtenaar Mi. aan verzoeker waarin zij hem meedeelt wie de auto heeft vrijgegeven van 25 augustus 2005.

Fax van verzoeker van 6 januari 2006 met:

het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden ten aanzien van zijn klacht van 21 juni 2005, van 29 december 2005;

reactie van verzoeker op het onderzoeksrapport van politieambtenaar Mi.

E-mail van verzoeker van 30 januari 2006 met:

beslissing OVO over schadevergoedingsverzoek richting Rotterdam-Rijnmond van 25 januari 2006;

reactie van verzoeker op deze beslissing van 30 januari 2006.

Openingsbrief van de Nationale ombudsman richting de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 9 februari 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van Rotterdam-Rijnmond van 27 februari 2006, met bijlagen, waaronder:

onderzoeksrapport van het (onafhankelijke) expertisebureau van 23 november 2005.

Reactie van verzoeker op het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond van 30 maart 2006.

Beslissing OVO over schadevergoedingsverzoek richting Haaglanden van 21 maart 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van Haaglanden van 6 april 2006, met bijlagen, waaronder:

advies van de bureauchef Leidschendam-Voorburg van 23 februari 2006;

advies van de chef van bureau Financiën van 29 maart 2006.

Verklaring van politieambtenaar Be. van 21 april 2006 (Haaglanden).

Verklaring van politieambtenaar Kru. van 24 april 2006 (Haaglanden).

Verklaring van politieambtenaar Hx van 26 april 2006 (Haaglanden).

Verklaring van politieambtenaar E. van 26 april 2006 (Haaglanden).

Verklaring van politieambtenaar Ha. van 1 mei 2006 (Rotterdam-Rijnmond).

Verklaring van politieambtenaar Ca. van 2 mei 2006 (Haaglanden).

Telefoonnotities van gesprekken met de heer Co. van het arrondissementsparket Haarlem van 29 september en 28 november 2006.

Mutaties uit het politieregistratiesysteem van Haaglanden met betrekking tot de in beslagneming en teruggave van de Mercedes-Benz, ontvangen op 10 november en 14 december 2006.

Telefoonnotitie van gesprek met de heer Mx van de verzekeringsmaatschappij op 28 november 2006.

Verklaring van politieambtenaar R. van 14 december 2006 (Haaglanden), met als bijlage zijn brief aan de chef bureau Financiën van Haaglanden van 22 september 2005.

Reactie verzoeker op standpunt korpsbeheerder Haaglanden en de verklaringen van de betrokken ambtenaren van 22 januari 2007.

Vragen van de Nationale ombudsman aan de beheerders van de regionale politiekorpsen Rotterdam-Rijnmond en Haaglanden.

Reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Rotterdam-Rijnmond ontvangen op 5 maart 2007.

Reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Haaglanden van 13 maart 2007, met bijlage:

advies van de chef bureau Verkeer en Operationele Ondersteuning van 7 maart 2007.

Reactie van verzoeker van 1 april 2007.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

Artikel 9:12

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager schriftelijk en gemotiveerd in kennis van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht, zijn oordeel daarover alsmede van de eventuele conclusies die het daaraan verbindt.

2. Bij de kennisgeving wordt vermeld bij welke ombudsman en binnen welke termijn de klager vervolgens een verzoekschrift kan indienen."

2. Politiewet 1993

Artikel 66

"In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift."

3. Wetboek van Strafvordering

Artikel 116

"1. Zodra het belang van de strafvordering zich niet meer verzet tegen de teruggave van een inbeslaggenomen voorwerp, doet het openbaar ministerie dit teruggeven aan degene bij wie het is inbeslaggenomen.

2. Indien deze ten overstaan van de rechter-commissaris, de officier van justitie of een andere opsporingsambtenaar schriftelijk verklaart afstand te doen van het voorwerp, kan het openbaar ministerie:

a. het voorwerp doen teruggeven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt;

b. gelasten dat het voorwerp ten behoeve van de rechthebbende in bewaring zal blijven, indien teruggave aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, nog niet mogelijk is;

c. in geval degene bij wie het voorwerp is in beslag genomen verklaart dat het hem toebehoort, gelasten dat daarmee wordt gehandeld als ware het verbeurd verklaard of onttrokken aan het verkeer.

3. Wordt een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet afgelegd, dan kan het openbaar ministerie de beslissing onder a of b alsnog nemen, indien degene bij wie het voorwerp in beslag is genomen, zich niet binnen veertien dagen nadat het openbaar ministerie hem schriftelijk kennis heeft gegeven van het voornemen tot zodanige beslissing, daarover heeft beklagd of het door hem ingestelde beklag ongegrond is verklaard. Op het beklag is Titel IX van het Vierde Boek van overeenkomstige toepassing.

4. Indien een verklaring als bedoeld in het tweede lid niet wordt afgelegd en het openbaar ministerie voornemens is het voorwerp terug te geven aan degene die redelijkerwijs als rechthebbende kan worden aangemerkt, is het bevoegd het voorwerp reeds aanstonds, in afwachting van de mogelijkheid tot teruggave, aan deze in bewaring te geven, indien degene bij wie het voorwerp is inbeslaggenomen, dit kennelijk door middel van een strafbaar feit aan die rechthebbende heeft onttrokken of onttrokken hield. Degene aan wie het voorwerp is afgegeven, is in dat geval bevoegd het voorwerp te gebruiken.

5. Indien het openbaar ministerie overeenkomstig het tweede of vierde lid of de rechtbank overeenkomstig artikel 353, tweede lid, de bewaring van het voorwerp heeft gelast, doet het openbaar ministerie dit voorwerp na het bekend worden van de rechthebbende aan deze teruggeven.

6. De in dit artikel bedoelde beslissingen laten ieders rechten ten aanzien van het voorwerp onverlet."